

Daniel Cristian Dumitru
PISICA DOAMNEI POPESCU

Daniel Cristian Dumitru

Pisica doamnei Popescu

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRU, DANIEL CRISTIAN

Pisica doamnei Popescu / Daniel Cristian Dumitru. - Malu Mare :

Editura Cristian Plusart, 2024

ISBN 978-630-6553-55-6

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Camelia Dobridoreanu

Grafica copertei: Anca Dumitru

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: contact@cristianplusat.ro tel.: +40.732.740511

Soției mele, Anca

Cuprins

<u>CAPITOLUL 1</u>	<u>9</u>
ÎN CARE N-APUC SĂ INTRU BINE ÎN VORBĂ CU DOAMNA POPESCU, CĂCI SUNT ÎNTRERUPT DE UN TELEFON NEAȘTEPTAT CE ÎMI STRICĂ TOATĂ RÂNDUIALA	9
<u>CAPITOLUL 2</u>	<u>27</u>
ÎN CARE FLORICA, PE CARE N-O CUNOSCUSEM PE CÂND ERA ÎN VIAȚĂ, ÎMI TRIMITE UN SEMN.	27
<u>CAPITOLUL 3</u>	<u>36</u>
APARE, ÎN SFÂRȘIT, PRIMUL CLIENT PE CARE, ÎNTR-UN MOMENT DE PROASTĂ INSPIRAȚIE, MĂ GRĂBESC SĂ ÎL EXPEDIEZ, REFUZÂND SĂ PREIAU CAZUL.	36
<u>CAPITOLUL 4</u>	<u>46</u>
LA PENSIUNEA „FLOARE DE COLȚ”, TOT PĂLĂVRĂGIND CU MADAM LEFTERIU, FACEM PRAF O STICLĂ DE COURVOISIER IAR, LA FINAL, PRAF NE FACEM ȘI NOI, VAI DE SUFLETELE NOASTRE!	46
<u>CAPITOLUL 5</u>	<u>62</u>
ÎN CARE EU, ÎNTORS PE DOS, ÎNTR-O LUME ÎN CARE TOATE PAR ÎNTOARSE PE DOS, MĂ LAS DUS DE VAL ȘI PREIAU PRIMUL MEU CAZ.	62
<u>CAPITOLUL 6</u>	<u>72</u>
FIECARE NAȘ ÎȘI ARE NAȘUL ȘI FIECARE DETECTIV PARTICULAR ÎȘI ARE SECRETARA. VREAU, NU VREAU MĂ PRICOPSESC ȘI EU CU UNA.	72

<u>CAPITOLUL 7</u>	<u>81</u>
STAU DE VORBĂ PE ROMÂNEȘTE CU KARL HÖCHSMANN, UN NEAMȚ FERCHEZUIT ȘI PLIN DE SINE, FĂRĂ SĂ ÎNȚELEG PEA MARE LUCRU DIN CEEA CE VREA SĂ ÎMI SPUNĂ.	81
<u>CAPITOLUL 8</u>	<u>96</u>
O VESTE REA MĂ DETERMINĂ SĂ AJUNG DIN NOU ÎN MAHALAUA BOGDAN. MITICĂ E ACOLO, M-AȘTEAPTĂ, IAR EU AM UN SENTIMENT CIUDAT DE DEJĂ VU.	96
<u>CAPITOLUL 9</u>	<u>106</u>
FĂRĂ SĂ-ȘI DEA SEAMA, AGHIOTANTUL LUI HÖCHSMANN ÎMI DĂ O IDEE CARE M-AR PUTEA SCOATE DIN BELELE	106
<u>CAPITOLUL 10</u>	<u>115</u>
NICI UNA, NICI DOUĂ, PUN ÎN APLICARE IDEEA CE TOCMAI ÎMI VENISE ÎN MINTE.	115
<u>CAPITOLUL 11</u>	<u>134</u>
CÂND TOTUL PARE SĂ SE TERMINE CU BINE.	134
<u>EPILOG</u>	<u>145</u>
ÎN CARE AFLU CĂ ATUNCI CÂND UN MARE NECAZ S-A SFÂRȘIT, UN ALTUL, ȘI MAI MARE, SE GRĂBEȘTE SĂ-I IA LOCUL.	145

Capitolul 1

În care n-apuc să intru bine în vorbă cu doamna Popescu, căci sunt întrerupt de un telefon neașteptat ce îmi strică toată rânduiala

Pe Delia Popescu am întâlnit-o la câteva zile după ce m-am instalat în somptuosul imobil din centrul Craiovei, cunoscut sub denumirea „Casa Albă”, sau – cum i se spunea cu câțiva ani în urmă – „Palatul Nou”. Clădirea, care aparținea Băncii Comerțului, chiar arăta ca un palat; era sofisticată, exclusivistă și cu apartamente la prețuri exorbitante. Cât despre mine, ținând cont de cât de înstărit eram pe atunci, în mod normal n-aș fi avut ce căuta într-un astfel de edificiu. Dar, dacă e să stăm strâmb și să judecăm drept, despre câte din cele petrecute în vara lui '42 s-ar fi putut spune că au fost „normale”? Probabil nu despre foarte multe, ar comenta cei ce au apucat vremurile acelea, afirmația nefiind deloc departe de adevăr.

Avusesem așadar noroc, un noroc chior cu care, recunosc, m-am întâlnit deseori în fosta mea carieră din cadrul Chesturii Poliției, reușind să închiriez pentru un an, aproape pe nimic, o garsonieră nemobilată, situată la etajul doi al Casei Albe. Proprietarul de drept al garsonierei era unul ce își zicea Costache – Costel Negruț, pe numele său – un bancher putred de bogat ce își toca averea prin străinătate. Pe Costache îl ajutasem să iasă

cu puțină vreme în urmă dintr-o mare belea iar el, dându-mi spre folosință imobilul acela se revanșase față de mine. Acolo, în garsoniera aceea de la etajul doi al clădirii, deschisesem „Tony & asociații” – o agenție de detectivi particulari la care, momentan, unicul acționar eram eu.

Era, așadar, o după-amiază frumoasă de început de august. Deși războiul nu încetase, sirenele nu urlau, bombele nu cădeau, iar eu stăteam la birou – în fapt o masă veche ce folosisese drept catedră la Școala de fete Regina Elisabeta, aruncată la gunoi de trupele germane imediat după instalarea în clădirea școlii – dinainte cu o sticlă Johnnie Walker. Neavând nimic altceva mai bun de făcut, îmi omoram timpul aprinzând țigară de la țigară și sorbind la răstimpuri dintr-un pahar borcănăt bătura căreia neștiutorii îi spun zeamă de ploșnițe. Un vânticel călduț intra pe fereastra deschisă spre bulevardul Cuza Vodă și, împreună cu el, vag, strigătele îndepărtate ale unui vânzător de ziare:

„Tribuna”!... Ia „Tribuna”, omule!... „Știre de senzație: Strangulatorul face a șasea victimă!” auzeam glasul de copil al puștiului ce se străduia să vândă „Tribuna Olteniei”, una din gazetele de zece bani ce circulau pe atunci.

Toată ziua stătusem la birou, singur-singurel, eu și o sticlă de whisky, al cărui volum scăzuse considerabil de când mă apucasem de băut. Era a doua din tot atâtea zile de când tot beam și fumam, așteptând să apară primul client. Zadarnic îmi făcusem reclamă în câteva ziare locale – ușa agenției se încăpățâna să rămână închisă. Deja socoteam în gând cât timp îmi mai rămăsese până să epuizez singurele economii pe care le aveam – cheta primită de la foștii colegi drept cadou de pensionare anticipată – iar rezultatul nu era deloc îmbucurător.

Când Delia Popescu a intrat, strecurându-se doar pe jumătate înăuntru, am fost atât de surprins de apariție încât a

fost cât pe ce să scap din mână paharul din care tocmai trăsesem o dușcă.

— Se poate? a întrebat cu un glas mieros. Zâmbea și, habar n-am de ce, am avut impresia că doar vorbindu-mi îmi făcea un mare favor.

— Desigur, poftiți! am spus lăsând băutura deoparte și ridicându-mă pentru a întâmpina musafirul.

Ca prin vis, am realizat chiar atunci că intrase fără să bată sau să apese butonul soneriei, lipit de tocul din dreapta al ușii – care de fapt nici nu știu dacă funcționa. Habar n-aveam dacă își calculase sau nu o intrare teatrală, însă știu sigur că dacă își propusese să mă surprindă, îi reușise de minune.

Vizitatorul inopinat era îmbrăcată într-o bluză de mătase cu guler bărbătesc ce se închidea cu un șir de butoni din care doar doi – cei din dreptul abdomenului – erau prinși. Pe ceilalți, n-am idee câți, nu se deranjase să îi închidă, lăsând astfel să se vadă, printre cutele pe care materialul le făcea peste piept, forma sânilor feciorelnici, nestrânși în sutien. Deschisă de la gât câțiva nasturi, bluza lăsa dezgolită o bună parte a pieptului pe care, vrăjit, insistam să o privesc. Dinspre talie în jos, madam Popescu purta o fustă, lungă până dincolo de genunchi, cu o crăpătură ce, în timp ce pășea, lăsa pe dinafară aproape în întregime picioarele lungi și suple, ca de balerină. Altfel, era fardată, rujată cu un ruj de un roșu aprins și coafată de s-ar fi zis că s-a dichisit pentru bal. În picioare avea o pereche de pantofi cu toc înalt, ce se închideau cu o bretea peste o pereche de ciorapi cu dungă, aranjați impecabil.

Răspunzând invitației mele stângace de a intra și a se face comodă, Delia Popescu a înaintat apropiindu-se de biroul care, ținând cont de cât de nemișcat și tăcut eram, s-ar fi zis că îmi servea drept ascunzătoare, nu de masă de lucru.

N-am fost în stare să fac niciun gest. Până și zâmbetul de bun venit îmi încremenise într-o grimasă ce trăda mai degrabă

durere, decât bucuria de a cunoaște o femeie atât de frumoasă. Privind-o înmărmurit cum pășea, cu grația unei feline ce se îndreaptă spre prada paralizată de frică, am simit pe dată cum mă cuprinde încet dar sigur o fierbințeală ce n-avea nicio legătură cu cantitatea de alcool pe care o înghițisem până atunci.

— Poftesc, desigur că poftesc, a spus așezându-se pe unul din cele două scaune din lemn curbat ce odihneau dinaintea biroului.

— Nu înțeleg... m-am bâlbâit.

— Treaba cu poftitul... Mi-ați spus să poftesc. Am crezut că era o întrebare, nu o invitație. De intrat aș fi intrat oricum, a spus zâmbind în vreme ce, ridicând ușor din sprâncene, mi-a făcut un semn ce viza sticla de whisky.

— Ah! am zâmbit, înțelegând într-un final la ce se referise.

Din fișetul pe care îl luasem de la o spițerie a unui evreu ce fusese săltat anul trecut și dus într-unul din lagărele lui Hitler, și în care, la momentul acela, nu se afla niciun dosar, am luat un pahar ce putea fi folosit la fel de bine la băutul apei și m-am grăbit să cedez o parte din conținutul sticlei de Johnnie Walker cu etichetă albastră, din care mă servisem până atunci.

— Cadou de despărțire de la foștii colegi, am explicat proveniența băuturii, urmărind îngrijorat cum urcă în pahar nivelul lichidului.

Când paharul a fost pe jumătate plin, m-am oprit cu de la sine putere din turnat. Mare greșeală, urma să constat câteva clipe mai târziu, apostrofat de musafirul devenit dintr-o dată insistent:

— Domnule Tony... Sper că sunteți domnul Tony, și ni-meni altcineva, a spus parcă miorlăind.

— În carne și oase! am exclamat entuziast, fără să știu de ce mă bucuram atât de mult.

– Cum spuneam, domnule Tony, cred că am uitat să menționez: sunt o persoană foarte, dar FOARTE pofticioasă, a continuat trăgându-l intenționat pe cuvintele.

– Pe mine, unul, m-ați convins, n-am ezitat să răspund, reluând de îndată procesul de tunare al alcoolului în pahar.

Deși știam că nu se cade să fiu bădăran, nu mă puteam abține să nu privesc cu un ochi spre băutura iar cu celălalt spre crăpătura fustei vizitatoarei, ce îi lăsa la vedere picioarele, parcă sculptate, străduindu-mă din răspuțeri să nu mă las afectat de șarmul musafirului ce mă fixa zâmbind într-una. Când, în sfârșit, paharul a fost plin, s-a prezentat dintr-o răsufare, fluturându-și abia sesizabil genele lungi:

– Delia Popescu... Încântată de cunoștință!...

Acum, când mă gândesc la ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea de august, mi-e greu să nu mă întreb dacă nu cumva n-a rămas dinadins așezată în vreme ce eu, pentru a-i săruta degetele firave ale mâinii întinse, m-am aplecat mult înainte, adică exact atât cât să-i zăresc de aproape pulpele goale și, undeva, acolo, în micul gol întunecat dintre materialul fustei și picioarele încrucișate, sclipirea metalică a unei cleme de port-jartier. Un parfum cu iz seducător izvora dintre sâni, invadându-mi nările și amețindu-mă mai rău decât tot alcoolul băut până atunci.

– Știți, eu stau deasupra, a continuat pe același ton afectat, sugerând – după părerea mea într-un mod cât se putea de fals – o timiditate feciorelnică.

Gânduri necurate îmi luaseră deja mintea în stăpânire.

„Duduie, din partea mea poți să stai unde poțezi; deasupra, dedesubt – mi-e totuna, câtă vreme ești de acord să stai” a fost cât pe ce să zic repezindu-mă să prind mâna întinsă. În loc de asta, m-am mulțumim să mă prezint:

– Anton, Anton Olteanu. Mi se spune Tony. Fost comisar de poliție, în prezent detectiv particular.

– Oh, am bănuît!... am auzit-o ca prin vis răspunzând.

– Dacă nu vă supărați, ce anume ați bănuît? am întrebat, hotărându-mă cu greu să îmi mut privirea dinspre clema de portjartier.

– Că sunteți chiar dumneavoastră.

– Că eu sunt chiar eu?...

– Că dumneavoastră sunteți persoana al cărui nume este trecut pe plăcuța prinsă pe ușa de la intrare. „Tony & asociații – agenție de detectivi particulari”. Așa scrie pe ea. Pe plăcuță, evident...

– Ah, da, plăcuța! am aprobat fățându-mă în scaun.

A sorbit cu delicatețe o gură de whisky apoi a întrebat:

– La dumneata se poate fuma?

– Desigur, am spus, servind-o imediat cu o țigară.

Fără să se grăbească, a ales una din Regalele aliniată în tabachera pe care m-am grăbit să o deschid. A luat-o, a vârat-o cu un gest larg între buze și a așteptat.

– Scuzați! m-am precipitat, grăbindu-mă să-i ofer un foc.

Văzând cât de nesigur și de repezit eram, mi-a prins delicat încheietura mâinii, direcționând cu precizie flacăra brichetei zippo spre vârful țigării. În timp ce pufăia, strângându-mi ușor pumnul cu degetele sale cu unghii lungi, lăcuite cu ojă de culoarea rujului, am simțit cum se încordează arcul tabacherei pe care o țineam în cealaltă mână. Mult n-a mai rezistat (tabachera). A făcut „clanc” și s-a închis, iar eu și madam Popescu am tresărit fără voie.

– Oh, dar e minunată! a exclamat dintr-o dată.

– Poftim?...

– Tabachera.

– Ta-ba-che-ra!... Într-adevăr, e o piesă deosebită, din argint filigranat, făcută pe comandă. Unicat. Doar ce am primit-o, împreună cu bricheta – cadou din partea foștilor colegi.

— I-auzi!... Cam multe cadouri pentru un eveniment atât de... ca pensionarea. Nu credeți, domnule detectiv? Băătură, brichetă, tabacheră.... Și ce altceva ați mai primit drept cadou? nu s-a sfiit să mă tachineze musafira mea, prefăcându-se că mă măsoară din cap până în picioare.

„Ceva mărunțiș, cât să nu mor de foame, până ce pun agenția pe roate” mi-a stat pe limbă să mărturisesc, însă m-am abținut din a fi sincer până la capăt. Am ridicat în schimb dintr-un colț al mustății, oferindu-i astfel unul din zâmbetele mele de crai, cu care de obicei reușeam să fac să suspine mai toate damele cărora le făceam ochi dulci.

— Așa se întâmplă când te pensionezi fără pensie, am spus pe un ton dulce-amar. Colegii simt nevoia să fie un pic poate prea generoși.

— Aoleo, cum adică să te pensionezi fără pensie? s-a arătat intrigată. N-am mai auzit una ca asta!

În loc de răspuns, am ridicat în aer piciorul drept, țepăn la ora aceea, întins ca o ulucă de brad, apoi, în coborâre, l-am trântit peste tăblia biroului, lăsându-l la vedere. Gestul a luat-o prin surprindere.

— Ah!... a exclamat punându-și mâna pe sânii care porniseră să tresalte tulburător de repede.

— Pensionarea o datorez unui glonț în rotulă, am explicat cu regret, dar și cu o ușoară mândrie de erou. *Mauser C96 – Constructtion 96*, dacă înțelegeți ce vreau să zic... am adăugat, lovind ușor cu arătătorul membrul beteag. Calibru 7,63. Pistolul – despre el vă vorbesc – cu care am fost împușcat este un Mauser, am insistat sesizând nedumerirea de pe chipul ei.

— Am priceput, a răspuns șoptit. Scuzați, sunt doar surprinsă să constat că...

— Că sunt beteag? Oh, asta-i nimic. Se putea și mai rău. Spre exemplu, să mă fi nimerit un centimetru mai la dreapta – rămâneam olog pe viață. Evident, am fost declarat inapt pentru

funcția pe care o ocupam în cadrul Chesturii așa încât, după doar zece ani de serviciu, am fost nevoit să mă retrag din activitate. Mi s-a oferit, ce-i drept, un post la unul dintre birourile instituției – muncă de funcționar cu un salariu de mizerie. Vă dați seama... L-am refuzat.

– Ce, anume, nu v-a fost pe plac, salariul sau postul?

– Amândouă, cred.

– Credeți!... Să știți că nu mă miră deloc refuzul dumneavoastră, a spus mai apoi, lăsând impresia că rostește un compliment. Sunteți totuși mult prea tânăr pentru a vă îngropa viitorul în spatele unui birou de conștopist. Și-apoi, îmi imaginez, sunteți genul de persoană căreia îi place să fie activă.

– De asta puteți fi sigură, am confirmat cu gândul la o cu totul altă activitate față de cea la care se referea Delia Popescu. Sunt înnebunit după... acțiune, dacă pot să spun așa. Cu cât mai multă acțiune, cu atât mai bine.

– Se-nțelege.... mi-a cântat în strună, cu toate că nu cred să fi priceput aluzia apoi, după ce a sorbit încă o înghițitură de whisky, a continuat: Totuși, nu vă incomodează? Picioarul – la el mă refer. Când mergeți, când...

– Când alerg, doar. Noroc că nu mi-am propus să alerg foarte mult.

– Aha!... Deci, fără alergătură.

– Fără.

– Altfel... nu văăă... la nimic.

– Nțț!... am făcut. La absolut nimic!

– Interesant!

– Interesant?

– Oh, da... Este chiar foarte interesant să aflu lucruri noi despre răniți și... toate cele. Nu știu, zău, războiul ăsta!...

– Oricum, celălalt e sănătos, m-am grăbit să schimb subiectul.

– Celălalt?

— Dreptul – piciorul drept.

— Așa, deci; dreptul e sănătos...

Era evident, mă tachina. Poate pentru că nu avea cu ce să-și umple timpul după-miezii aceleia, ori din cine știe ce alt motiv care îmi scăpa pe moment. Cât despre mine, aveam o grămadă de vreme de pierdut.

— Știți, trebuie să vă fac o mărturisire, a spus mai apoi, dezvăluind – chipurile – adevăratul scop al vizitei sale. N-am venit la dumneata doar din curiozitate. Ammm... Nu vreau să înțelegeți greșit, nu sunt una din tipele alea înnebunite să afle cine este noul vecin, dar chiar ammm...

— Nici nu m-am gândit că ați fi, am răspuns imediat, încurajând-o astfel să-și spună păsul până la capăt.

— Eu, chiar am o problemă.

— Dumneavoastră să aveți o problemă?

— Una mică, ce-i drept.

— Aha! Mică.

— În sensul că nu-i cine știe ce.

— Credeți?... Mai bine să mă lăsați pe mine să apreciez, am spus curios din cale afară să aflu ce minciună avea de gând să scornească.

— Sper că, fiind cât se poate de sinceră, nu vă veți schimba părerea despre mine, a continuat madam Popescu roșind ușor. Nu sunt nici una din prostuțele alea... Știți dumneavoastră... Ați întâlnit, probabil, destul de multe cazuri.

— Mai multe sau mai puține, am contrazis-o, bănuind că nu se referea la cariera mea de comisar. Vă ascult, despre ce este vorba?

— Vorba e că, de când am rămas singură... Am omis să vă spun, soțul meu e plecat la război. Sevastopol, Harkov... știți dumneavoastră mai bine. Linia întâi... Poate ați auzit.

— Da, am auzit, am dat din cap cu condescendență. Din câte se aude, războiul pe frontul de Est e un adevărat iad. Îmi

pare sincer rău pentru situația în care se află soțul dumneavoastră.

– În fine, nu despre soțul meu voiam să discutăm.

– Dar, despre ce anume?

– Despre pisică, a spus, rostind cuvintele dintr-o suflare.

– Poftim?

– Despre pisică.... Știți, am o pisicuță...

– O pisicuță... am îngânat-o prostește.

– Neagră. Obișnuită. De fapt, nu... Pisicile negre nu sunt neapărat obișnuite, nu-i așa?

– Mda!... Să zicem că o pisică neagră n-ar fi una tocmai obișnuită, i-am cântat în strună

– O cheamă Mița.

– Mița.

– Mița, nu de la Maria, Marița, ci de la pisicuța, mîța, Mița – așa vine.

– Aha! Mița, de la mîță. Astfel ați ales numele...

– Exact. Știți obișnuiam să o dezmierd... Seara mai ales, înainte de culcare.

– Să o dezmierdați?

– Să o mîngâi... Dezmierd... Doar nu vreți să vă explic în detaliu!

– Nu, evident, nu este cazul, am reușit să îngân și, ca să-mi ascund tulburarea, am luat o dușcă zdravănă de whisky. Spuneți mai departe. Vă ascult.

– Mai nou, însă... a oftat, plecându-și privirea.

– Ce s-a întâmplat, mai nou?

– A dispărut.

– Cum adică, a dispărut?!

– Cum dispar toate pisicile.

– Când sunt în călduri?

– Nu, nici vorbă de așa ceva! Nu era deloc în călduri.

– Doar a dispărut.